

Arrest

nr. 151 555 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias Hooman SAEIDI, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U was verkoper. Rond 18/4/1378 (Iraanse kalender; stemt overeen met 9 juli 1999 in de Gregoriaanse kalender) begonnen de studenten te betogen. Deze manifestaties werden hardhandig door de autoriteiten de kop ingedrukt. Aangezien u niet akkoord was met de houding van de autoriteiten, besloot u zelf ook aan de studentenmanifestaties deel te nemen. Op 21/4/1378 (12 juli 1999) werd u hierbij door agenten in burger gearresteerd. Uiteindelijk kwam u op een detentieplek terecht waar u ongeveer twee maanden verbleef. U werd ervan beschuldigd lid te zijn van de MKO (Mojahedin-e-Khalq Organization - extreem linkse oppositiegroepering) en werd zwaar gemarteld. Uw been raakte zelfs verbrijzeld doordat

uw ondervragers met een auto over uw heen reden. U verloor uw bewustzijn. Toen u wakker werd, lag u in het Taleghani-ziekenhuis. Na een verblijf van vier maanden werd door de dokters beslist dat uw been geamputeerd diende te worden. U wilde dit echter niet. Daarom vluchtte u op een vrijdag – dit was de wekelijkse bezoekdag – met de hulp van uw broer in de koffer van zijn wagen uit het ziekenhuis. Uw broer bracht u naar de Tehran Clinic, een privéziekenhuis, waar u beter werd verzorgd. U verbleef er een jaar. Nadien keerde u naar huis terug en kende u geen problemen. Toen u trouwplannen begon te koesteren, informeerde u via een kennis of er een dossier tegen u was opgesteld. Zo vernam u dat u probleemloos kon huwen met M. (...). Jullie kregen samen een dochter. Na de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 1388 (2009) nam u een eerste keer deel aan een betoging op 23/3/1388 (13 juni 2009). Toen kwam u niet in de problemen. Op Ashuradag, i.e. op 6/10/1388 (27 december 2009), slaagde u er door uw medische problemen met uw been echter niet in te vluchten toen de ordediensten tussen kwamen. U werd gearresteerd en naar afdeling 350 van de Evingevangenis afgevoerd. Tijdens uw zes maanden durende opsluiting werd u ernstig mishandeld. Onder zware druk gaf u onder meer toe dat u een decennium daarvoor vanuit het ziekenhuis ontsnapt was, waardoor uw ondervragers u nog zwaarder aanpakten. Uiteindelijk werd u na vijf maanden naar de Revolutionaire Rechtbank in de straat Moallem (op een uurtje rijden van de Evingevangenis) gebracht. Tijdens de zitting werd het bedrag vastgelegd waarmee u op borgtocht kon vrijkomen. Hierna contacteerde u uw familie. Uw moeder legde hierop de eigendomsakte van haar woning neer. Op 10/4/1389 (1 juli 2010) werd u op borg en na het tekenen van een beloftebrief vrijgelaten. In de door u getekende beloftebrief beloofde u geen politieke activiteiten meer te hebben. Er werd u ook meegegeven dat u Iran niet mocht verlaten. Korte tijd later werd er bij u thuis een convocatie afgeleverd. U moest zich veertig dagen later melden bij dezelfde rechtbank in de straat Moallem. Aangezien u een zware straf vreesde, besloot u Iran te verlaten. U regelde uw vertrek en via Turkije en vermoedelijk Griekenland kwam u illegaal naar België waar u op 25 oktober 2010 asiel aanvraag. Gezien u aanvankelijk de Belgische asielinstanties niet vertrouwde en u hier slechts op doortocht was, vroeg u asiel aan onder een valse identiteit. In België vernam u dat uw moeders eigendomsakte intussen in beslag is genomen. Of u intussen bij verstek bent veroordeeld, wist u echter niet. U regelde na uw vlucht uit Iran via uw advocaat aan wie u een volmacht had gegeven uw echtscheiding. Ter staving van uw (juiste) identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort, uitgereikt op 15 maart 2008; een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw legerdienstkaart; en een formulier waaruit blijkt dat u uw melikaart (nationale kaart) bent verloren.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u bij het indienen van uw asielaanvraag een valse identiteit voorwendde. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken H. S. (...) te heten (verklaring DVZ, vragen 1 en 2). Op het Commissariaat-generaal erkende u echter onmiddellijk op de Dienst Vreemdelingenzaken een valse identiteit opgegeven te hebben. In werkelijkheid heet u immers M. S. (...). Als rechtvaardiging voor het voorwenden van een valse identiteit zei u dat het aanvankelijk niet de bedoeling was om in België te blijven - u was hier maar op doortocht - en dat u niemand vertrouwde (CGVS, p. 2). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. Naast het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen specifieke eindbestemming had gekozen (CGVS, p. 2) waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering dat u hier slechts op doortocht was op losse schroeven komt te staan, kan er redelijkerwijs van een asielzoeker die in België een asielaanvraag indient en aldus aan de Belgische autoriteiten om bescherming verzoekt verwacht worden dat hij de asielinstanties vertrouwt, dat hij bijgevolg geloofwaardige, coherente en juiste verklaringen aflegt betreffende zijn identiteit, zijn reisroute en zijn asielmotieven en dat hij dit vanaf het begin van de asielprocedure doet. Het gebruiken van een valse identiteit is hiermee geenszins in overeenstemming te brengen en doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er gewezen worden op verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw rechtstreekse vluchtaanleiding, i.e. uw arrestatie naar aanleiding van uw deelname aan een betoging op Ashura 1388 waarna er voor u een reisverbod werd opgelegd, ernstig ondermijnen.

Zo heeft u uw beweerde illegale reis van Iran naar België geenszins aannemelijk gemaakt. In dit verband slopen er immers een aantal ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u vanuit Iran via Salmas (Iran) en Van (Turkije) gereisd te hebben. Van Istanbul tot België zat u in een vrachtwagen met één Afghaan en twee Iraniërs. Voor de reis betaalde u 10000 dollar (verklaring DVZ, vragen 34 en 35). Op het Commissariaat-generaal zei u echter expliciet dat u noch via Salmas noch via Van gereisd had. U verklaarde via Khoy en Dubayazit gereisd te hebben. In de vrachtwagen vanuit Istanbul tot België had u nog twee Afghaanse medepassagiers. Er waren geen andere Iraniërs. Voor de reis betaalde u ongeveer 2500 dollar (CGVS,

p. 8-9). Hiermee geconfronteerd, zei u onder meer dat Dubayazit deel uitmaakt van Van en ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat Dubayazit deel zou uitmaken van Van, blijkt echter geenszins uit uw eigen verklaringen (CGVS, p. 8-9). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan bovendien niet als afdoende uitleg worden beschouwd voor deze fundamentele tegenstrijdigheden. Dat er aan de door u geschetste reisroute geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat u slechts een kopie van de voorpagina van uw paspoort neerlegde. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd u om de andere bladzijden van uw paspoort gevraagd. U repliceerde dat uw paspoort nog in Iran lag en dat het moeilijk zou worden om de gevraagde bladzijden voor te leggen (CGVS, p. 2). U kreeg hiervoor een week de tijd. Uiteindelijk legde u niet alle bladzijden van uw paspoort neer. Gelet op het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u er in het verleden reeds in geslaagd was om vanuit Iran de eerste bladzijde van uw paspoort over te maken (CGVS, p. 2) en gelet op het feit dat uit uw administratieve dossier blijkt dat u na het gehoor nog kopieën van onder meer uw shenasnameh (geboorteboekje), die net als uw paspoort in Iran lag (CGVS, p. 4), kon overmaken, is het ontbreken van de gevraagde bladzijden van uw paspoort hoogst opmerkelijk. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw origineel paspoort bewust achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie (bijv. in- en uitreisstempels) staat die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met de door u op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Dit doet op zijn beurt sterk vermoeden dat u op een andere, legale, wijze Iran heeft verlaten. Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw beweerde reisroute. Aangezien u uitdrukkelijk beweerde dat, nadat u op Ashura werd gearresteerd, vrijgelaten werd op voorwaarde dat u in uw stad en in Iran zou blijven – u verklaarde uitdrukkelijk dat u Iran niet mocht verlaten – (CGVS, p. 14), en aangezien u uw illegale reis geenszins aannemelijk gemaakt heeft, komt tevens de geloofwaardigheid van uw arrestatie gevolgd door uw voorwaardelijke vrijlating ernstig op de helling te staan.

Dat de geloofwaardigheid van uw detentie naar aanleiding van uw deelname aan de Ashurabetoging anno 1388 ernstig ondergraven wordt, blijkt tevens uit een fundamentele tegenstrijdigheid in uw verklaringen betreffende uw bezoek aan een rechtbank tijdens uw detentie. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken stellig beweerde dat u tijdens uw detentie voor een afdeling van de rechtbank van de Evingevangenis diende te verschijnen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1), zei u op het Commissariaat-generaal dat u met een geblindeerde gevangeniswagen naar de Revolutionaire Rechtbank in de straat Moallem werd gebracht. Deze rechtbank bevindt zich op een uur rijden van de Evingevangenis; in of naast de Evingevangenis bevindt zich weliswaar een rechtbank, maar daar werd u niet naartoe gebracht (CGVS, p. 12-13). Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel uw eerder afgelegde verklaringen maar gaf u geen afdoende uitleg hiervoor.

Daarnaast kan er nog op gewezen worden dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen in Iran aan te brengen. Zo legde u geen enkel bewijs neer van de borg die uw moeder neergelegd zou hebben om u na uw deelname aan de Ashurabetoging vrij te krijgen. U verklaarde dat hiervan geen bewijsstukken bestonden en dat de eigendomsakte die als borg diende intussen in beslag werd genomen (CGVS, p. 15). Deze uitleg volstaat echter niet. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het mogelijk moet zijn om een borg aan te tonen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, toen de Iraanse autoriteiten overgingen tot de inbeslagname van de door uw moeder neergelegde eigendomsakte, ze in dit verband een brief stuurden naar uw moeder (CGVS, p. 17). U kreeg vijf werkdagen de tijd om deze brief aan het Commissariaat-generaal over te maken. Tot op heden legde u echter deze brief niet neer noch gaf u een plausibele uitleg voor het nog steeds ontbreken ervan. U verklaarde voorts dat, toen u nog in Iran was, u een convocatie ontving waarna u Iran ontvluchtte. U wist echter niet waar deze convocatie ten tijde van uw gehoor op het Commissariaat-generaal lag, maar u opperde de mogelijkheid dat uw broer, die in Iran verblijft, deze in zijn bezit had (CGVS, p. 15). Gevraagd of u dan bij uw broer vanuit België gepolst had of hij inderdaad de convocatie in zijn bezit had, antwoordde u negatief. U beweerde immers niet te weten dat deze convocatie belangrijk was (CGVS, p. 15). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. U erkende immers te weten dat het belangrijk is om een asielrelaas (aan de hand van bewijsstukken) te staven (CGVS, p. 15-16). Tijdens het gehoor werd u nog de mogelijkheid geboden om binnen de vijf werkdagen alsnog deze convocatie te bezorgen. Er dient echter vastgesteld te worden dat u ook dit document vooralsnog, hoewel de termijn reeds ruimschoots is verstreken, niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring aan het Commissariaat-generaal heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Aangezien er redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven en aangezien u noch bewijzen in het kader van uw vrijlating op borg noch de door u ontvangen convocatie neerlegde, wordt wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde opsluiting na uw deelname aan de Ashurabetoging fundamenteel ondermijnd.

Tot slot wist u totaal niet of u na uw vertrek uit Iran bij verstek werd veroordeeld naar aanleiding van uw deelname aan de Ashurabetoging. U heeft geen enkele poging ondernomen om hierover informatie te verkrijgen. U heeft hierover zelfs geen vragen aan het thuisfront gesteld en u vroeg zich bovendien af aan wie u hierover vragen had kunnen stellen (CGVS, p. 17-18). Deze uitleg waarom u geen vragen stelde is echter weinig overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u er na uw problemen in 1378 in geslaagd was, weliswaar op illegale wijze, interne informatie te achterhalen en te weten te komen dat de Iraanse autoriteiten u niet langer zochten (CGVS, p. 6). Dat u niet over informatie over een eventuele veroordeling beschikt, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name uw arrestatie tijdens uw deelname aan de Ashurabetoging, niet het minste geloof kan worden gehecht.

Ook aan de geloofwaardigheid van uw arrestatie in 1378 kan er enigszins getwijfeld worden. U legde ook in dit verband immers niet het minste begin van bewijs neer. Nochtans zou u toen naar aanleiding van de mishandelingen tijdens uw detentie meer dan een jaar in twee verschillende ziekenhuizen (waaronder één privé-ziekenhuis) hebben verbleven (CGVS, p. 21). Daarnaast is het merkwaardig en niet meteen aannemelijk dat u na uw geslaagde ontsnapping uit het staatsziekenhuis, i.e. het eerste ziekenhuis waar u verbleef, geen enkel probleem meer kende met de Iraanse autoriteiten – u werd niet gezocht – en dat u gewoon thuis de draad van uw leven weer kon opnemen (CGVS, p. 2-7; p. 22). Wat er ook van zij, zelfs al kon er aan uw arrestatie anno 1378 geloof gehecht worden, dan nog zijn er goede redenen om aan te nemen dat de door u anno 1378 ondervonden problemen zich niet opnieuw zullen voordoen. Deze problemen vormden voor u immers geenszins een reden om Iran te verlaten (CGVS, p. 22). U bleef sindsdien nog ongeveer een decennium in Iran en kon in die periode normaal functioneren: u kreeg een paspoort, ging op reis en keerde gewoon naar Iran terug, u kon trouwen, u werd vader, u kon werken en u kon een bankrekening openen. U had zelfs informatie waaruit bleek dat de autoriteiten u niet langer zochten naar aanleiding van uw geslaagde ontsnapping (CGVS, p. 2-7; p. 21-22). Uit niets blijkt bijgevolg dat u anno 2015 omwille van uw beweerde problemen van 1378 bij terugkeer naar Iran nog een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde (kopieën van) uw identiteitsdocumenten bevestigen hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt niet meteen getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing in verband met het feit dat verzoekende partij bij het indienen van haar asielaanvraag een valse identiteit voorwendde, stelt verzoekende partij dat zij een valse identiteit had opgegeven op aanraden van kennissen. Zij was zich niet bewust van de verregaande gevolgen dat dit met zich mee zou brengen. Verzoekende partij was nog maar enkele dagen in België en kende het land, noch de wetten. Tevens benadrukt verzoekende partij dat zij onmiddellijk bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft toegegeven een valse identiteit opgegeven te hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en niet in het minst zijn ware identiteit. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Dit laatste klemt des te meer, nu van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De Raad wijst eveneens op een deel van het voorafgaand advies dat in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst vermeld staat: *“Wat wordt er van u (als asielzoeker) gedurende heel de asielprocedure verwacht? U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (administratief dossier, stuk 21, p. 1). De uitleg van verzoekende partij dat zij zich niet bewust was van de verregaande gevolgen die het voorwenden van een valse identiteit met zich mee zou brengen, kan dan ook niet overtuigen. Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden, het ontbreken van de andere bladzijden – naast de voorpagina – van haar paspoort, de ontstentenis van enig overtuigend begin van bewijs en de vaststelling dat verzoekende partij nagelaten heeft zich te informeren over elementen die verband houden met de kern van haar asielrelaas op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij wordt ondermijnd.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij stelt dat *“in de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen (...) deze zeker niet van dien aard (zijn) om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten”*, voorts opmerkt dat niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker en dat het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor niet noodzakelijk zorgt voor een tegenstrijdigheid, wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat *in casu* door verwerende partij ernstige tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij werden vastgesteld aangaande elementen die verband houden met de kern van haar asielrelaas. Zo werden er ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld in haar verklaringen over haar beweerde illegale reis die de geloofwaardigheid van deze illegale reis dan ook ondermijnen. Het ongeloofwaardig karakter van de door verzoekende partij beweerde illegale reis zet tevens de geloofwaardigheid van haar arrestatie en haar vrijlating op voorwaarde dat zij in haar stad en in Iran zou blijven, op losse schroeven. Tevens bleken de verklaringen van verzoekende partij over haar bezoek aan een rechtbank tijdens haar detentie tegenstrijdig te zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van deze arrestatie verder ondergraaft. De

Raad is dan ook van oordeel dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden wel degelijk van aard zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij te ondermijnen.

2.2.5.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar beweerde illegale reis van Iran naar België geenszins aannemelijk heeft gemaakt, merkt verzoekende partij dat er *in casu* geen tegenstrijdigheden voor handen zijn. Immers blijkt uit een eenvoudige opzoeking dat Khoy en Salmas beiden op dezelfde reisroute liggen. Verzoekende partij heeft steeds verklaard via deze regio's te hebben gereisd. Verder wijst zij er nog op dat zij haar land van herkomst is ontvlucht met de hulp van smokkelaars. Zij weet min of meer door welke regio's zij heeft gereisd, maar is nooit in een bepaalde stad uitgestapt. Bovendien werd verzoekende partij pas meer dan vier jaar na haar asielaanvraag gehoord op het Commissariaat-generaal. Er kan van haar dan ook niet verwacht worden dat zij nog exact zou weten door welke steden en regio's zij gereisd heeft. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij enkel de eerste pagina van haar paspoort heeft neergelegd, stelt verzoekende partij dat zij deze ooit gekopieerd heeft omdat zij van mening was dat dit de enige relevante pagina is, daar alle gegevens en haar foto hierop staan. Haar originele paspoort heeft zij evenwel niet.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij vanuit Iran via Salmas (Iran) en Van (Turkije) gereisd heeft, terwijl zij op het Commissariaat-generaal expliciet zei dat zij noch via Salmas noch via Van gereisd had, maar via Khoy (Iran) en Dubayazit (Turkije) gereisd heeft (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/11/2014, p. 8). De uitleg in haar verzoekschrift dat Khoy en Salmas beide op dezelfde reisroute liggen, kan, gelet op haar expliciete verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij niet via Salmas heeft gereisd, geenszins de tegenstrijdigheid met haar eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel via Salmas te hebben gereisd verklaren of weerleggen. Wat betreft het betoog dat zij pas meer dan vier jaar na haar asielaanvraag gehoord werd op het Commissariaat-generaal en dat van haar niet verwacht kan worden nog exact te weten door welke steden en regio's zij heeft gereisd, stelt de Raad evenwel vast dat hieromtrent door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijke verklaringen werden afgelegd, waarbij verzoekende partij nergens aangaf niet meer precies te weten langs welke dorpen of steden zij heeft gereisd. Daarentegen gaf zij spontaan aan via Khoy (Iran) en Dubayazit (Turkije) te hebben gereisd, gaf zij uitdrukkelijk aan niet via Salmas (Iran) te zijn gereisd en ontkende zij tot tweemaal toe dat zij via Van (Turkije) was gereisd (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/11/2014, p. 8-9). Haar *post-factum* argument betreffende het tijdsverloop tussen haar asielaanvraag en het gehoor op het Commissariaat-generaal kan dan ook geenszins overtuigen.

Voorts is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij haar originele paspoort niet heeft en dat zij de eerste pagina van haar paspoort ooit gekopieerd heeft omdat zij van mening was dat dit de enige relevante pagina is, geenszins van aard is het ontbreken van de andere bladzijden van haar paspoort te vergoelijken. Immers is verzoekende partij er in het verleden wel in geslaagd om vanuit Iran de eerste bladzijde van haar paspoort over te maken en om na haar gehoor nog kopieën van onder meer haar *shenasnameh* (geboorteboekje), die net als haar paspoort (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/11/2014, p. 2) in Iran lag (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/11/2014, p. 4), over te maken. Verzoekende partij geeft geen afdoende verklaring waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om de andere bladzijden van haar paspoort vanuit Iran over te maken, waardoor het vermoeden dat verzoekende partij haar origineel paspoort bewust achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie (bv. in- en uitreisstempels) staat die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met de door haar op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en het vermoeden dat zij op een andere, legale, wijze Iran heeft verlaten, onverminderd overeind blijven.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij aangaande de vastgestelde fundamentele tegenstrijdigheid in haar verklaringen betreffende haar bezoek aan een rechtbank tijdens haar detentie naar aanleiding van haar deelname aan de *Ashurabetoging anno 1388* aanvoert dat zij de eerste dag weldegelijk voor de rechtbank van de Evingevangenis is moeten verschijnen, maar dat deze rechtbank louter de jurisdictie van de bevoegde rechtbank bepaald heeft en vastgesteld heeft dat de Revolutionaire rechtbank in de straat Moallem bevoegd was, waarvoor verzoekende partij dan ook uiteindelijk diende te verschijnen en waardoor zij werd veroordeeld, is de Raad evenwel van oordeel dat dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, daar deze uitleg manifest tegenstrijdig is met hetgeen door verzoekende partij verklaard werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers verklaarde verzoekende partij toen uitdrukkelijk dat zij niet voor de rechtbank van de

Evingevangenis is moeten verschijnen en dat zij enkel naar de Revolutionaire rechtbank in de straat Moallem was gebracht (*“Is er een rechtbank in de Evingevangenis? Ik denk het wel, maar ik weet het niet. Ons hebben ze in ieder geval niet naar daar gebracht. Ik had gehoord dat er een rechtbank was naast de gevangenis, maar mij hebben ze naar daar in de straat Moallem gebracht”* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/11/2014, p. 13)). Dat zij eerst nog voor de rechtbank van de Evingevangenis is moeten verschijnen, blijkt dan ook allesbehalve uit haar verklaringen.

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van haar beweerde problemen in Iran aan te brengen, bemerkt verzoekende partij dat het voor haar bijzonder moeilijk is om documenten te laten overkomen vanuit Iran. Niet alleen brengt zij hiermee haar familie in gevaar, tevens wordt het verkrijgen van documenten vanuit Iran bemoeilijkt door strenge controles. Dienaangaande verwijst verzoekende partij eveneens op de samenwerkingsplicht die op asielinstanties rust voor wat betreft het verzamelen van elementen die het asielrelaas van verzoekende partij kunnen staven, waaromtrent zij een fragment uit het boek *“Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure”* van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (p. 52-53) als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3).

2.2.7.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten na haar arrestatie naar aanleiding van haar deelname aan een betoging op *Ashura* 1388 waarna er voor haar een reisverbod werd opgelegd – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken – zo zou haar moeder een borg hebben neergelegd, zouden de Iraanse autoriteiten een brief hebben gestuurd naar haar moeder in verband met de inbeslagname van de door haar neergelegde eigendomsakte en zou verzoekende partij, toen zij nog in Iran was, een convocatie hebben ontvangen waarna zij Iran ontvluchtte – te verzamelen. Waar verzoekende partij aanvoert dat het voor haar bijzonder moeilijk is om documenten te laten overkomen vanuit Iran, wijzend op het gevaar voor haar familie en de strenge controles, bemerkt de Raad dat verzoekende partij er evenwel in het verleden reeds in is geslaagd om documenten vanuit Iran te laten overkomen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/11/2014, p. 2 en 4; administratief dossier, stuk 19, documenten). Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen.

Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar de samenwerkingsplicht die op asielinstanties rust voor wat betreft het verzamelen van elementen die het asielrelaas van verzoekende partij kunnen staven, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.8. Ten slotte bemerkt de Raad nog dat, daargelaten de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan de arrestatie van verzoekende partij in 1378, er goede redenen zijn om aan te nemen dat de door verzoekende partij *anno* 1378 ondervonden problemen zich hoe dan ook niet opnieuw zullen voordoen. Immers bleef verzoekende partij sindsdien nog ongeveer een decennium in Iran en leidde zij een normaal leven. Zij kreeg een paspoort, ging op reis en keerde gewoon naar Iran terug, zij kon trouwen, zij werd vader, zij kon werken en zij kon een bankrekening openen. Zij had zelfs informatie waaruit bleek dat de autoriteiten haar niet langer zochten naar aanleiding van haar geslaagde ontsnapping (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/11/2014, p. 2-7, 21-22). Tevens gaf verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat deze problemen voor haar geenszins een reden vormden om Iran te verlaten (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/11/2014, p. 22).

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 november 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verzoekende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT